

ГЛАВА ОСМА.

ТЕЧЕНИЕ-ТО НА РАБОТЫ-ТЪ РАЗВИВА СЯ И ПРОТИВЪ САМЫЙ СУЛТАНЪ.

Подвигъ-тъ на Сърби-тъ небъше станаль само отъ бунтовно желание, нъ само-то жалостно огнѣтение бѣше ги принудило да ся дигнѣтъ на оружие. И затова напразно бѣше всичко что имъ казвахъ Турцы-тъ да ся върнѣтъ и да си останѣтъ при първо-то си положение; защо-то даи-тъ наистина че бѣхъ затриты, обаче тѣхни-тъ рѣдове (системы) още владѣяхъ; тѣхни-тъ субаши и кабадаи още свирѣпствовахъ въ южны-тъ крѣпосты, както въ Ужицѣ и Карановецъ; съ една речъ немаше тукъ още никакво судейско право устроение. Нъ ако да бѣше и това станало, пакъ не бы ся върнали Сърби-тъ въ свое-то преднѣе положение. Негли бы тѣи, кои-то сега вече по третый пѣтъ въ бой-тъ надбивать Турцы-тъ, и за въ бѣдуще скачали отъ коние-тъ си като видѣтъ Турцы-тъ и да си криѣтъ отъ страхъ-тъ имъ оружие-то, като сѣ тѣхни-тъ предцы преди нѣколко столѣтія побѣдители надъ тѣхъ бывали? — Негли бы тѣи като дойдѣтъ турцы-тъ на градове-тъ имъ още като роби ги слугували, кои-то градове освоихъ тѣи сега сами? — Кой-то само побѣдоносно оружие въ раѣцъ-тъ си носи, той ще макаръ кога-да-е да придобие и власть. — Много по-добрь ся